

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/103/2023
Identifikačné číslo spisu:	1117207610
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1117207610.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: VENUS PROJECT Slovakia, s.r.o., Limbach, Limbová 451/3, IČO: 31 342 841, zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Pezinok, Malacká cesta 2/B, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo financií Slovenskej republiky, Bratislava, Štefanovičova 5, o náhradu nemajetkovej ujmy 50.000 eur, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-4C/17/2017, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2022 sp. zn. 3Co/31/2022, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2022 sp. zn. 3Co/31/2022 z r u š u j e a v e c m u vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením zo 17. februára 2020, č. k. 4C/17/2017-197 konanie zastavil a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

1.1. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že predmetné konanie bolo prerušené na základe žiadosti žalobcu a to uznesením zo 14. júna 2019 č. k. 4C/17/2017-190, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11. júla 2019. Nakoľko v lehote šiestich mesiacov od právoplatnosti tohto uznesenia nebol podaný návrh na pokračovanie v konaní, súd konanie v zmysle § 163 ods. 2 zastavil. O trovách rozhodol s poukazom na § 262 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 31. marca 2022 sp. zn. 3Co/31/2022 odvolanie žalobcu (voči uzneseniu súdu prvej inštancie zo 17. februára 2020, č. k. 4C/17/2017-197) odmietol a žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovi bolo odvolaním napadnuté uznesenie doručované do elektronickej schránky a doručené uplynutím úložnej lehoty dňa 30. marca 2020, podľa doručenky na č.l. 200 spisu. Posledným dňom pätnásťdňovej lehoty na podanie odvolania, ktorá začala plynúť dňa 1. mája 2020 (podľa § 1 a § 2 ods. 1 zákona č. 62/2020 Z.z., § 121 ods. 2 CSP, § 362 ods. 1 CSP), tak bol piatok 15. mája 2020. Odvolanie však bolo na súd prvej inštancie podané v elektronickej podobe až po jej uplynutí, dňa 14. decembra 2021, teda oneskorene. Doručenie napadnutého uznesenia, rovnako aj uznesenia o prerušení konania bolo podľa odvolacieho súdu v súlade s § 105, § 106 a § 111 CSP. Pokiaľ

žalobca namietal, že súd napadnuté uznesenie (aj uznesenie o prerušení konania z č.l. 190 spisu) nedoručil zvolenému zástupcovi žalobcu, odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že uvedenie adresy na doručovanie - B. R. C. E., M. X, XXX XX M. v žalobe, nebolo možné považovať za zvolenie si zástupcu na doručovanie v zmysle ustanovenia § 106 ods. 2 CSP, nakoľko to z obsahu nevyplýva. Ďalšiu námietku, že išlo o uvedenie inej adresy, na ktorú mu mali byť doručované písomnosti, odvolací súd považoval za bezvýznamnú, nakoľko tak v čase doručovania napadnutého uznesenia (ako aj uznesenia o prerušení konania), išlo o rovnakú adresu, ako má žalobca zapísanú v obchodnom registri. Podstatným pre vyhodnotenie doručovania preto bolo, že súd pri doručovaní predmetných písomností do elektronickej schránky žalobcu realizoval svoju povinnosť vykonávať verejnú moc elektronicke, čím postupoval podľa zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov. Odvolanie žalobcu preto ako oneskorene podané odmietol (§ 386 písm. a) CSP) a rozhodol o nároku trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP. V prvej časti dovolania poukázal na nesprávny procesný postup v pôvodnom konaní, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 22C/324/2009, z ktorého bola vylúčená žaloba žalobcu na samostatné konanie (uznesením z 29. novembra 2016 č.k. 22C/324/2009-332), ktoré pre nesprávne doručenie na adresu vyhradenú za účinnosti OSP: B. R. C. E., M. X, M. (č.l. 2 spisu), resp. zvolenému zástupcovi žalobcu: G. B. C. E., s poukazom na jeho podanie z 27. apríla 2010 v konaní sp. zn. 22C/324/209 (č.l. 227 spisu). Vzhľadom na to, predmetné uznesenie v pôvodnom konaní nemohlo nadobudnúť právoplatnosť, pričom odvolací súd sa tým ex offo nezaoberal. Namietal, že pri odmietnutí jeho odvolania odvolací súd postupoval v rozpore so zákonom, ktoré je podľa jeho názoru arbitrárne, a tendenčne odôvodnené. V tejto súvislosti poukázal na to, že uznesenie o prerušení konania (zo 14. júna 2019 č. k. 4C/17/2017-190) a uznesenie, ktorým súd konanie zastavil (zo 17. februára 2020, č. k. 4C/17/2017-197), súd prvej inštancie nedoručil splnomocnenému zástupcovi G. B. C. E., M. X, M., ale žalobcovi do elektronickej schránky, ktorá nebola funkčná. To, že žalobca splnomocnil uvedeného zástupcu na konanie, vyplýva zo samotnej žaloby (č.l. 2) spisu a z elektronickeho podania z 8. júna 2019, ktorým žalobca navrhol konanie prerušiť (č.l. 184). V prípade pochybností mal súd prvej inštancie splnomocneného zástupcu vyzvať na predloženie splnomocnenia na zastupovanie žalobcu. Preto navrhol, aby dovolací súd zrušil odvolaním napadnuté rozhodnutie a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu ho navrhla preto ako neprípustné odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP, eventuálne zamietnuť ako nedôvodné podľa § 448 CSP.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie bolo podané dôvodne. Pokiaľ ide o doplnenie dovolania, podané na pošte z 19. mája 2003, na uvedené dovolací súd pri svojom rozhodnutí neprihliadol, nakoľko bolo doručené po lehote na podanie dovolania v zmysle § 427 ods. 1 CSP.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia, rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. K námietke zmätočnosti a nedostatku riadneho odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu treba úvodom uviesť, že súčasťou práva na spravodlivý proces je aj riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 20. septembra 2022 sp. zn. IV. ÚS 245/2022 vysvetlil, že „arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 336/2019).“

14. Civilné sporové konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie. K základným právam strany sporu, obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí i právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci G. R. proti Š., rozsudok z 21. októbra 1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, R. T. proti Š., rozsudok z 9. decembra 1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, V. D. H. proti H., rozsudok z 19. apríla 1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90), judikatúry Ústavného súdu SR (I. ÚS 226/03 z 12. mája 2004, III. ÚS 209/04 z 23. júna 2004, III. ÚS 95/06 z 15. marca 2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 z 23. augusta 2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 4. mája 2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 z 12. júna 2008), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná

odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu.

15. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo (čl. 2 ods. 2 Základných princípov CSP). K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty neoddeliteľne patrí princíp právnej istoty, ktorého neopomenuteľným komponentom je nielen predvídateľnosť práva, ale taktiež i legitímna predvídateľnosť postupov orgánov verejnej moci v súlade s právom a zákonom stanovenými požiadavkami. Táto predvídateľnosť postupov orgánov verejnej moci je vyjadrením maxima, na základe ktorého sa možno v demokratickom právnom štáte spoľahnúť na to, že vo svojej dôvere v platné právo nikto, t. j. fyzická či právnická osoba, nebude sklamaná. Len takto predvídateľné správanie naplňa v praxi fungovanie materiálne chápaného demokratického právneho štátu a vylučuje priestor pre prípadnú svojvôľu. Obsah čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, v zmysle ktorého štátnu moc možno uplatniť len v prípadoch, medziach a spôsobmi, ktoré stanoví zákon, nemožno totiž chápať ako voľnú úvahu štátnych orgánov, či tak učinia alebo nie, ale naopak ako povinnosť uplatňovať túto moc (zákonom stanoveným spôsobom) tam, kde je to nevyhnutné, pretože podriadenie štátnej moci v oboch týchto smeroch zvrchovanosti zákona tvorí základ právneho štátu.

16. Zásada *iura novit curia* („súd pozná právo“) neznamena len to, že súd pozná právo, ale aj to, že si je zároveň vedomý účinkov, ktoré právo v podobe, v ktorej ho súd aplikuje, vyvoláva vo vzťahu k procesnoprávnemu alebo hmotnoprávnemu postaveniu nositeľa práva na súdnu ochranu svojich práv (napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 59/00 z 20. decembra 2001). Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvôle možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). Zákonom stanovená možnosť štátneho orgánu rozhodnúť voľnou úvahou nemôže znamenať ničím nelimitovanú a vecne nepreskúmateľnú svojvôľu. Takáto svojvôľa by totiž bola v rozpore s princípom právneho štátu, keďže vo svojich dôsledkoch by znamenala nepredvídateľnosť rozhodovania štátneho orgánu, a teda ústavne neprípustnú mieru právnej neistoty (II. ÚS 117/2011).

17. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal nesprávne odmietnutie jeho odvolania odvolacím súdom ako oneskorene podané, nakoľko súd prvej inštancie pri doručovaní uznesenia o prerušení konania a zastavení konania nepostupoval správne, pokiaľ ich nedoručoval právnomu zástupcovi žalobcu, ktorého žalobca označil v žalobe, a tiež v návrhu na prerušenie konania. Odvolací súd sa touto námietkou nesprávneho právneho postupu súdu prvej inštancie nezaoberal, svoje rozhodnutie odôvodnil tendenčne a arbitrárne. Okrem toho uviedol, že pri doručovaní uznesenia o vylúčení žaloby žalobcu na samostatné konanie (teraz vedené na súde prvej inštancie pod sp. zn. 4C/17/2017), došlo k rovnakému nesprávnomu postupu s čím sa odvolací súd mal zaoberať *ex offio*.

18. Z § 386 písm. a) CSP vyplýva, že odvolací súd odvolanie odmietne, ak bolo podané oneskorene. Odvolanie je podané oneskorene, ak márne uplynula zákonná lehota na jeho podanie (§ 362 ods. 1 CSP). Pre počítanie zákonnej 15-dňovej odvolacej lehoty platí

§ 121 ods. 2 CSP, ktorý určuje začiatok jej plynutia a v spojení s § 121 ods. 4 CSP aj jej koniec. Právna úprava doručovania obsiahnutá v CSP vychádza z myšlienky procesnej zodpovednosti subjektov konania. CSP zakotvuje pravidlá doručovania tak, aby sa garantovalo stranám právo na spravodlivý proces, pričom ich nerešpektovanie môže priniesť nevýhody práve tej strane, ktorá tieto pravidlá nerešpektuje. Procesná zodpovednosť strany sporu za adresu vedenú v príslušnom registri je jedným zo

zákonných pravidiel doručovania písomností.

19. Podľa § 105 ods. 1 CSP súd doručuje písomnosť na pojednávaní alebo pri inom úkone súdu; tým nie je dotknutá povinnosť súdu doručovať písomnosť do elektronickej schránky podľa osobitného predpisu.

20. Podľa § 124 ods. 1 CSP každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu.

21. Podľa § 127 ods. 1 CSP ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje a e) podpis.

22. Podľa § 160 ods. 1 CSP súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom.

23. Podľa § 160 ods. 3 písm. a) CSP, poučovaciu povinnosť podľa odsekov 1 a 2 súd nemá, ak je stranou štát, štátny orgán alebo právnická osoba a osoba, ktorá za ňu koná, alebo jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa alebo fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

24. Podľa § 89 ods. 1 veta prvá CSP, strana sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí.

25. Podľa č. 13 ods. 1 CSP strany sporu konajú v styku so súdom osobne, ak zákon neustanovuje inak. Strany sporu môžu konať aj prostredníctvom zástupcu; napriek zastúpeniu môže súd stranu sporu vyslychnúť, ak je to potrebné a možné.

26. Podľa § 110 ods. 1 CSP, ak má strana zástupcu so splnomocnením na celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Písomnosť sa doručuje aj strane, ak strana má osobne v konaní niečo vykonať alebo ak o tom súd rozhodne s ohľadom na povahu veci. Výzva na zaplatenie súdneho poplatku, ako aj procesné poučenia vydané súdom sa doručujú iba zástupcovi.

27. Odvolací súd odvolanie žalobcu, podané zo 14. decembra 2021, odmietol s poukazom na to, že proti uzneseniu o zastavení konania, ktoré doručil súd žalobcovi (č.l. 197), bolo podané oneskorene. K odvolacím námietkam žalobcu (uvedeným v bode 3. rozhodnutia odvolacieho súdu), v ktorých žalobca o.i. namietal aj nesprávne doručovanie uznesenia o prerušení konania (č.l. 190 spisu), ako aj napadnutého uznesenia o zastavení konania (č.l. 197 spisu) žalobcovi, namiesto jeho splnomocnenému zástupcovi (G.. B. C. E., M. XX, M.), odvolací súd uviedol, že doručovanie bolo vykonané v súlade s § 105, § 106 a § 111 CSP. Mal za to, že uvedenie adresy na doručovanie v žalobe (B.. R.. C. E., M. X, M.), nie je možné považovať za zvolenie si zástupcu na doručovanie v zmysle § 106 ods. 2 CSP. Ak žalobca namietal, že išlo o uvedenie inej adresy, na ktorú mali byť doručované predmetné rozhodnutia, bolo to podľa odvolacieho súdu bez významu, nakoľko išlo o rovnakú adresu, ako má žalobca zapísanú v obchodnom registri a súd pri doručovaní do elektronickej schránky žalobcu realizoval svoju povinnosť.

28. Z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že pri svojom právnom závere o oneskorene podanom odvolaní voči uzneseniu o zastavení konania (č.l. 197), ktorému predchádzalo uznesenie o prerušení konania (č.l. 190), v odôvodnení svojho rozhodnutia nereaguje na zásadnú, relevantnú odvolaciu námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom, preto je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti) v rozhodnutí odvolacieho súdu. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je pritom vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Na námietku žalobcu, ohľadom nesprávneho úradného postupu súdu prvej inštancie pri doručovaní rozhodnutí, bol odvolací súd pri svojom právnom závere povinný prihliadnuť vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie rozhodol o elektronickej podaní - návrhu na prerušenie konania, ktoré podal žalobca v zastúpení G.. B. C. E., M. X, M., bez predloženia plnomocenstva na

jeho zastupovanie (č.l. 189 spisu). Odstránenie nedostatku plnomocenstva súdom prvej inštancie postupom podľa § 106 ods. 1 a 3 v spojení s § 110 ods. 1 CSP pritom zo spisu nevyplyva a ani to, že G.. B.. C. E. má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné, čo zakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP.

29. Dovolanie žalobcu za takejto situácie bolo nielen procesne prípustné (§ 420 písm. f) CSP), ale tiež dôvodné (§ 431 CSP), lebo v ňom opodstatnene namietal, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

30. Dovolací súd sa nemohol zaoberať námietkou, že odvolací súd neprihliadol ex offo na nesprávny úradný postup v predchádzajúcom konaní, nakoľko ide o neprípustnú novotu (§ 435 CSP).

31. Najvyšší súd vzhľadom na vyslovené závery v súlade s § 449 ods. 1 CSP a § 450 CSP napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

32. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.